

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2011. évi február hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a rablás büntette és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 7.B.67/2010/27. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 3.750 (háromezer-hétszázötven) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a tényállás 2. pontjában írt cselekmény emberölés büntettének kísérleteként történő minősítése és súlyosbítás végett, míg a vádlott és védője a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, kizárólag a súlyosbításra irányuló részében tartotta fenn.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot - a Be.348.§ (1) bekezdése alapján - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- A Pécsi Városi Bíróság 7.B.35/2006/17. számú ítéletével - ittas járművezetés vétsége miatt - kiszabott 5 hónap tartamú szabadságvesztés felfüggesztésének próbaideje a 2009. évi július hó 10. napjáig tartott.
- Mellőzte a másodfokú bíróság a 3. oldal utolsó bekezdésében, illetve a 4. oldal 2. bekezdésében megjelölt alapítételek végrehajtásához kapcsolódó adatok feltüntetését. Ugyanakkor - a 4. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatában írtakkal szemben - megállapítja, hogy a vádlott a Fővárosi Bíróság 3.B.834/2007/2. számú összbüntetési ítéletéből helyesen a 2008. évi szeptember hó 9. napján szabadult, a feltételes szabadság tartama a 2010. évi január hó 23. napján járt volna le (*nyomozati iratok 381. oldal*).
- A 4. oldal 6. bekezdésének első sorában a sértett neve helyesen: **sértett**.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szembenálló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi előírások szem előtt tartásával folytatta le, olyan részletességgel, hogy az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. A történésekről tudomást szerző, azokkal összefüggésbe hozható személyeket maradéktalanul kihallgatta, míg a különleges szakértelmet igénylő tényeket igazságügyi orvosszakértő bevonásával tisztázta.

A tényállás 1. pontjában írt cselekmény vonatkozásában helyesen ismerte fel az idős korú sértett vallomásának legfontosabb elemeit, így mindenekelőtt azt, hogy kiszolgáltatott helyzete ellenére a pénztárcáját kiemelő személyről azonosításra alkalmas információkkal tudott szolgálni. Nem pusztán a külső megjelenésének, alkatának a leírásával, hanem lehangsúlyozottabban azzal, hogy az asztaltársaságát, az italboltban tartózkodó hozzátartozóit megjelölte.

Ilyen előzmények után a pultosként foglalkoztatott **tanú1**, illetve az eseményeket figyelemmel kísérő és a vádlott bizalmát élvező **tanú2** vallomása alapján a történések döntő része rekonstruálhatóvá vált. Mindenekelőtt az, hogy a helyiségben 13 órától szórakozó, a játékgépnél szemmel láthatóan költekező vendégre többen felfigyeltek, köztük a vádlott is, akit egy idő után a sértett pénzének a megszerzése kezdte el foglalkoztatni. Ehhez - egy utóbb nem azonosítható, hozzávetőlegesen 20 esztendő, szőke hajú fiatalember személyében

- hamarosan társat is talált, aki vállalkozott a szűk mosdóban, az ajtónak háttal álló sértett karjainak a lefogására, egészen addig, míg annak nadrágzsebéből a pénztárcát, valamint a cigarettát a vádlott el nem vette.

Mindezt - a fentebb már érintett, alapvetően egybehangzó bizonyítékok mellett - **sértett2**, valamint **tanú3** tanúvallomása is megerősítette, annak következetes előadásával, hogy e bűncselekmény elkövetése a családon belül is tudott volt, miután a vádlott maga tett említést az italtoltban lezajlott eseményekről és a sértett dolgainak erőszakos megszerzéséről.

Az elsőfokú bíróság - a tényállás 2. pontjához kapcsolódóan - a P....., K..... út ... szám alatti családi ház udvarán történeteket is kellő tárgyilagossággal, a rendelkezésre álló bizonyítékok részletekbe menő vizsgálatával tárta fel. Helytállóan vette észre a vádlotti védekezés ellentmondásait, tartalmi hiteltelenségét, azt a körülményt, hogy **sértett2** a nyolc napon túl gyógyuló, jobb keze III-as ujjának törésével járó sérülését azért szenvedte el, mert a vádlott rátámadt.

A baltával végrehajtott tettelegesség sajátossága ugyanakkor néhány lényeges mozzanat felderíthetlenségében foglalható össze, így abban, hogy a szóban forgó eszköz használatának mikéntjét, az ütés pontos irányultságát nem lehetett tisztázni. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor e vonatkozásban mindössze a legfontosabb mozzanatok rögzítésére szorítkozott.

Kizárólag a tényállás Be.258.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti része szorult kiegészítésre, illetve helyesbítésre; az is csak - a nyilvánvaló elírási hibán túl - annyiban, hogy a jelen ügyben elrendelt szabadságvesztés próbaidejének a feltüntetése mellett, pontosítani kellett a legutóbbi, összbüntetésként töltött szabadságvesztés végrehajtására vonatkozó adatokat.

Ezzel vált az elsőfokú bíróság tényállása megalapozottá, így az - tekintettel a Be.352.§ (2) bekezdésére - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen az ezt sérelmező fellebbezés eredménytelennek bizonyult.

A cselekmények minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A Btk.321.§ (1) bekezdése értelmében, aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett úgy vesz el mástól, hogy evégből valaki ellen erőszakot avagy élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetést alkalmaz, illetőleg valakit öntudatlan vagy védekezésre képtelen állapotba helyez, rablást követ el. A jelen ügyben a felsorolt elkövetési magatartások közül - szemben az elsőfokú bíróság által vizsgáltakkal -

nyilvánvalóan a törvényi tényállásban elsőként szereplő erőszak alkalmazására, nem pedig a védekezésre képtelen állapotba helyezésre került sor.

Az összehangoltan cselekvő elkövetők ugyanis az idegen dolog megszerzéséhez szükséges feladatokat egymás között megosztották, oly módon, hogy az ismeretlenül maradt személyre a sértett karjainak a lefogása, míg a vádlottra az értéktárgyak elvétele jutott. Itt pusztán a kifejtett erőszak formájának a megítélése lehetett kérdéses, annak megválaszolása, hogy mindez alkalmas volt-e az ellenállás megtörésére, a sértett akaratának a megbénítására (vis absoluta).

E körben jelentőséggel bírt a sértett életkora, illetve az, hogy a cselekmény elkövetése szűk térben, egy mosdóban zajlott le, olyan körülmények között, amikor az intimitás megőrzésére törekvő, 70. életévét betöltött sértett kiszolgáltatott helyzetben volt az őt hátulról megközelítő elkövetőkkel szemben. Ezért a jelen esetben már e kisebb mértékű fizikai ráhatás sem engedett választási lehetőséget az ellenállás és az alkalmazkodó engedelmesség között; az a sértetti akaratot megtörte.

A tényállás 2. pontjában rögzítettek alapján nem lehetett megnyugtató következtetést levonni arra, hogy a vádlott szándéka a ténylegesen bekövetkezett, nyolc napon túl gyógyuló sérülésnél súlyosabb következmények előidézésére irányult volna. Ehhez nem állt rendelkezésre elegendő adat, különösen amiatt, hogy a baltával történő csapás pontos iránya, a célba vett testtájék nem vált ismertté.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket befolyásoló tényezők feltárása némileg hiányosan történt meg.

További súlyosító körülmény a vádlott kifogásolható életvezetése, az közelebbről, hogy a különös visszaesés megállapításához szükséges mértéken túl is volt büntetve. A testi épség elleni cselekményét közeli hozzátartozója, a testvére sérelmére követte el, ezt szintén a terhére kellett értékelni.

Az elsőfokú bíróság - e kiegészítések mellett is - a Btk.37.§-ában megfogalmazott célok elérésére alkalmas büntetést szabott ki. A társadalmi együttélés alapvető normáival tudatosan szembehelyezkedő vádlottal szemben az 5 év 6 hó tartamban megállapított szabadságvesztés, valamint az ahhoz igazodó mértékű közügyektől eltiltás kellő visszatartó erővel bírhat: megváltoztatásukra nincs indok és lehetőség.

Ekként a súlyosbítást, illetve enyhítést célzó jogorvoslati kérelmek sem vezettek eredményre.

Ezért a másodfokú bíróság, miután az egyéb rendelkezések is törvényesek voltak, az elsőfokú bíróság határozatát a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés tartamába be kell számítani.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2011. február 25.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 7.B.67/2010/27. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.II.288/2010/7. számú végzése folytán a 2011. évi február hó 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke